

CITY LIFE 14-20/10/10

Βιβλιοκριτική

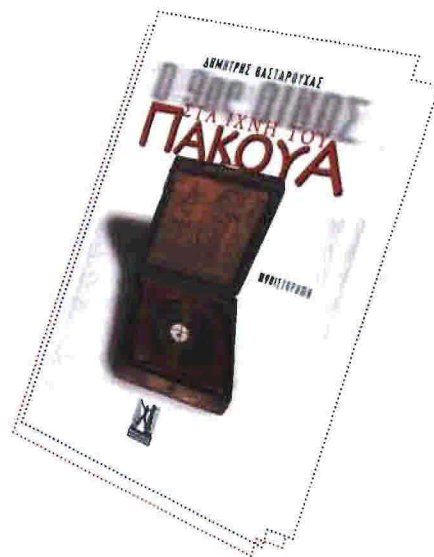
από τον Κωστή Παπαγιώργη

ΑΝΩΝΥΜΟΥ Εναντίον του πάπα

Μετάφρ.: Ελένη Τουλούπη, πρόλογος: Σώτη Τριανταφύλλου Πατάκης, σ. 284.

Δεν ξέρουμε πώς γεννήθηκε ο Θεός, αλλά στο σύγχρονο κόσμο το μόνο βέβαιο είναι ότι δυσκολεύεται να πεθάνει – τόσο αυτός όσο και οι εντεταλμένοι απολογητές του. Καίτοι πόνημα ανωνύμου, αυτή η παμφλέτα ενάντιον του πάπα πρέπει να έκανε αίσθηση στην Ιταλία, όπου ο καθολικισμός, ο πάπας και το Βατικανό αποτελούν στοιχεία εκ των ων ουκ άνευ της εθνικής υπόστασης των Ιταλών. Μπορεί να καταγγέλλεται δημοσία ο πάπας; Τουλάχιστον ανωνύμως

αυτό είναι εφικτό. Ενίστε και διασκεδαστικό. Διότι ο Γιάζεφ Ράτσιγκερ (κατά κόσμον όνομα του Βενέδικτου ΙΣΤ') δεν ήταν μέλος της χιπλερικής νεολαίας, αλλά και ενάντιος στον έλεγχο των γεννήσεων, στις αμβλώσεις, στην ομοφυλοφιλία, στην προαγωγή της γυναίκας μέσα στην οικογένεια και εν γένει στην κοινωνία, στον Δαρβίνο, στην πάλη των τάξεων, στους κατηγορούς των σταυροφοριών και της Ιεράς Εξέτασης, στην Αριστερά, στους προοδευτικούς θεολόγους της Νότιας Αμερικής!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΑΣΤΑΡΟΥΧΑΣ Στα ίχνη του Πάκουα

Γκαβόστis, σ. 285.

Την ανεξάντλητη αντοχή του το μυθιστόρημα την οφείλει χωρίς καμιά αμφιβολία στην πλοκή του, η οποία έχει τη δυνατότητα να επινοεί πλασματικές πραγματικότητες, που όχι μόνο δεν ξενίζουν αλλά εντέλει «μιμούνται» και ανανεώνουν τη δεδομένη πραγματικότητα. Ο Βασταρούχας έχει σαφή πρόθεση: θέτοντας στο κέντρο της αφήγησης το Παλάτι της Θάσσο και τον ενεργειακό χάρτη του Πάκουα, απαιτεί φυγή από τη νεοελληνική κοινοτοπία και συνάμα βάζει ένα δύσκολο στοίχημα – ότι το πλασματικό μπορεί κάλλιστα να πείσει τον αναγνώστη. Πράγματι, η συνάφεια Γερμανών και Ελλήνων, ο απαραίτητος φόνος, τα σούρτα φέρτα στη Θάσο αλλά και στο εξωτερικό δίνουν ζωογόνες ανάσες στο βιβλίο. Αναδεικνύουν τον συγγραφέα ικανό προστάτη της αφήγησης και το Πάκουα όχι μόνο λογοτεχνικό επινόημα αλλά και στοιχείο με ευρύτερη βάση.

